

ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΡΕΟΣ

Στους τραπεζίτες πηγαίνουν τα δάνεια της τρόικας

Ούτε ένα ευρώ από τα 110 δισ. ευρώ του δανείου της τρόικας δεν πηγαίνει για μισθούς και συντάξεις

Τουλάχιστον 404 δισ. ευρώ έχουν πληρωθεί από το 2000 για τοκοχρεολυτικές δόσεις, αλλά το χρέος είναι ακόμα 356 δισ. ευρώ

Η απροκάλυπτη τρομοκρατία που έχουν εξαπολύσει το «μαύρο μέτωπο» της πλουτοκρατίας και τα φερέφωνα που διαθέτει στα Μέσα Ενημέρωσης, για τη δήθεν καταστροφή που απειλεί τα λαϊκά στρώματα της χώρας η έλλειψη των δανείων της τρόικας, έχει στόχο να φοβίσει τους εργαζόμενους και να εξουδετερώσει τις αντιδράσεις ενάντια στα αντιλαϊκά μέτρα που παίρνονται και - πολύ περισσότερο - σε εκείνα που έρχονται το επόμενο διάστημα, με τη νέα κυβέρνηση.

Η άρχουσα τάξη και οι κυβερνώντες δε διστάζουν να προπαγανδίζουν τη φιλομονοπωλιακή τους πολιτική χρησιμοποιώντας ψευτιές και μυθεύματα. Βέβαια, αυτοί είναι αδίστακτοι και εφαρμόζουν μια πολιτική καθημερινής εξόντωσης για εκατομμύρια εργαζόμενους, σιγά μην είχαν τέτοιους ενδοιασμούς. Ωστόσο, η απολυτότητα με την οποία προβάλλουν ακόμα και τα ψέματά τους, φαίνεται ότι προκαλεί ερωτηματικά και αμφιθυμίες, κάποιους ίσως ακόμα και να τους κλονίζει.

Η αλήθεια βέβαια είναι εντελώς διαφορετική.

Ούτε ένα ευρώ από τα κονδύλια των δανείων της τρόικας δεν πηγαίνει για την πληρωμή μισθών και συντάξεων.

Ούτε ένα ευρώ από τα δάνεια των τραπεζών δεν πηγαίνει για τη χρηματοδότηση των ασφαλιστικών ταμείων ή οποιουδήποτε φορέα που να σχετίζεται με την οικονομική ή άλλη ενίσχυση των εργαζομένων και των άλλων λαϊκών στρωμάτων.

Οτιδήποτε διαφορετικό αποτελεί παραμύθι, ψέμα ολκής, από την αρχή μέχρι το τέλος.

Τα περιβόητα ποσά που υποτίθεται ότι ...«μας δίνει» η τρόικα, είναι δάνεια με αποκλειστικό στόχο να στηριχτούν οι τράπεζες, να εξυπηρετούνται, δηλαδή, δάνεια προηγούμενων χρόνων, που είχαν συνάψει κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Είναι δάνεια με επαχθείς όρους, σε ό,τι αφορά στις συνθήκες αποπληρωμής, ενώ συνοδεύονται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις, που συμφώνησε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Λόγος γίνεται για το μνημόνιο, που προβλέπει μέτρα και πολιτικές βίαιης μείωσης

ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΚΟΧΡΕΟΛΥΣΙΑ (2000-2011) σε εκατ. ευρώ		
ΧΡΟΝΙΑ	ΚΡΑΤΙΚΟ ΧΡΕΟΣ	ΤΟΚΟΧΡΕΟΛΥΣΙΑ
2000	138.758	22.688
2001	151.869	20.946
2002	158.887	28.874
2003	167.723	30.041
2004	182.702	27.799
2005	194.666	30.066
2006	224.204	26.086
2007	238.581	31.923
2008	261.396	37.452
2009	298.032	45.000
2010	330.400	37.789
2011	356.520	65.481

Πηγές: 1) Η Ελλάδα σε αριθμούς 2008, σελ. 287
2) Κρατικός Προϋπολογισμός 2011, σελ. 67

των λαϊκών εισοδημάτων, κατάργηση του κοινωνικού χαρακτήρα του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος, πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, αθρόες ιδιωτικοποιήσεις της δημόσιας περιουσίας, παραπέρα εμπορευματοποίηση της Υγείας και Παιδείας κ.ο.κ.

Να ποιους πληρώνει η τρόικα

Οι ίδιοι οι αριθμοί, τα επίσημα στοιχεία που παρουσιάζουν κυβέρνηση και τρόικα στα κείμενα του κρατικού προϋπολογισμού, μιλάνε από μόνα τους:

Η τρόικα, από το δάνειο των 110 δισ. ευρώ, έχει εκταμιεύσει μέχρι στιγμής 5 δόσεις, συνολικού ποσού 65 δισεκατομμυρίων ευρώ.

Την ίδια ακριβώς περίοδο, το 2010 και φέτος μέχρι το Σεπτέμβρη, η κυβέρνηση έχει πληρώσει προς τους τραπεζίτες τόκους και χρεολύσια που ήδη ξεπερνούν τα 75 δισ. ευρώ.

Αρα, τα 65 δισ. ευρώ του δανείου της τρόικας πήγαν κατευθείαν στα ταμεία των τραπεζών, ενώ η κυβέρνηση Παπανδρέου μαζί με αυτά έδωσε ακόμα 10 δισ. ευρώ, που άρπαξε, με την πολιτική του μνημονίου, από τους εργαζόμενους.

Και το μυστικό της 6ης δόσης το γνωρίζουν τώρα οι πάντες. Η τρόικα επέλεξε και καθυστερεί την εκταμίευσή της, επειδή είναι η μόνη δόση από τις δώδεκα που δεν προορίζεται για την απευθείας πληρωμή κρατικών ομολόγων.

Αυτά ως απάντηση στα φέματα που σερβίρουν διάφοροι μαφιόζοι της προπαγάνδας για να τρομάξουν τον κόσμο. Για να ξέρουμε και να συνειδητοποιούμε, και με βάση τους αριθμούς, ότι ούτε ένα ευρώ από τα δάνεια της τρόικας δεν πηγαίνει για τη μισθοδοσία ή τις συντάξεις, αλλά συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Σφαγιάζονται οι μισθοί και οι συντάξεις και ακυρώνονται λαϊκές κατακτήσεις δεκαετιών, προκειμένου να κατατίθενται δισεκατομμύρια στο βωμό της διάσωσης των τραπεζών.

Ενα παράδειγμα

Τα στοιχεία που αφορούν στο μέρος του κοινωνικού πλούτου, που καταβροχθίζεται από τις τράπεζες για να πληρωθούν τα χρέη που προκαλεί στην κοινωνία η φιλομονοπωλιακή πολιτική της κυβέρνησης, φέρνουν ίλιγγο. Μαζί, όμως, και ατελείωτη αγανάχτηση για το μέγεθος της λεηλασίας που υφίστανται τα λαϊκά στρώματα, για να πλουτίζουν οι εκπρόσωποι του μεγάλου κεφαλαίου, είτε μιλάμε για τις τράπεζες, είτε αναφερόμαστε στις βιομηχανίες, είτε σε άλλες ομάδες μεγάλων επιχειρηματικών συμφερόντων σε διάφορους τομείς της οικονομίας.

Μία αναγκαία παρένθεση. Μας λένε ότι τα ελλείμματα και το χρέος είναι δήθεν αποτέλεσμα της ...«κοινωνικής πολιτικής», της χρηματοδότησης των συντάξεων, των ασφαλιστικών ταμείων και άλλα συναφή. Ψέμα είναι κι αυτό, γιατί κρύβουν την ουσία, την πηγή της πρόκλησης των ελλειμμάτων και του χρέους. Ενα απλό παράδειγμα: Οι πάντες αποδέχονται (πώς άραγε θα μπορούσαν να διαστρέψουν και αυτή την αλήθεια...) ότι η προηγούμενη δεκαετία ήταν η περίοδος που οι επιχειρήσεις παρουσίασαν καθαρά κέρδη μυθικών διαστάσεων, τα οποία ξεπέρασαν κάθε ιστορικό προηγούμενο. Κοιτάξτε, όμως, τι έγινε με τη φορολογία εισοδήματος. Οι επιχειρήσεις, με βάση την κερδοφορία που είχαν το 2000, συμμετείχαν με ποσοστό 40,6% στα

έσοδα του Δημοσίου από φόρους εισοδήματος. Παρά τη συνεχή αύξηση των κερδών τους, που απογειώθηκαν σε επίπεδα που δύσκολα υπολογίζονται, η συμμετοχή στα φορολογικά έσοδα συνεχώς, και επί ΠΑΣΟΚ και επί ΝΔ, μειώνεται. Το αποτέλεσμα ήταν το 2010 να συμμετέχουν με ποσοστό μόλις 22% στα έσοδα από φόρο εισοδήματος. Αυτή η επιλογή, η επιλογή των φορολογικών ελαφρύνσεων και των φοροαπαλλαγών, προκαλεί τα ελλείμματα, τα ελλείμματα οδηγούν στο δανεισμό κι ο δανεισμός, μαζί με τον πολλαπλασιασμό των κερδών των τραπεζών, οδηγεί στην υπερχρέωση του αστικού κράτους.

Απροκάλυπτη λεηλασία

Γι' αυτά τα δάνεια που παίρνουν οι εναλλασσόμενες κυβερνήσεις των δύο κομμάτων, αλλά κι αυτά που θα συνάψει τώρα η «νέα» κυβέρνηση συνεργασίας, οι εργαζόμενοι και τα άλλα λαϊκά στρώματα πληρώνουν όλο και μεγαλύτερο κομμάτι από τον παραγόμενο πλούτο. Πόσα ακριβώς ποσά έχουν εισπραχθεί, με την κυριολεξία του όρου, κανείς δεν είναι σε θέση να βεβαιώσει με ακρίβεια, μια και πολλές φορές τα δάνεια δεν εκταμιεύονται καν, αφού πρόκειται για δάνεια εξόφλησης παλαιότερων δανείων. Και με δεδομένο ότι ο ουσιαστικός διαχειριστής του κρατικού χρέους είναι οι ίδιες οι τράπεζες, ...τρέχα γύρευε. Εκείνο που αποτελεί ακλόνητη βεβαιότητα και αποδεικνύεται και με αριθμούς, είναι ότι το Δημόσιο πληρώνει όλο και περισσότερα δισεκατομμύρια για την εξόφληση του χρέους, το χρέος όμως συνεχώς διογκώνεται.

Ενδεικτικός είναι ο πίνακας στον οποίο απεικονίζεται, πρώτον, η πορεία διαμόρφωσης του χρέους και, δεύτερον, τα τοκοχρεολύσια που πληρώνονται χρόνο το χρόνο. Είναι χαρακτηριστικό ότι τη χρονιά της δημιουργίας του ευρώ, το 2001, το κρατικό χρέος ήταν 151,8 δισ. ευρώ. Εκτοτε και μέχρι σήμερα, έχουν πληρωθεί τόκοι και χρεολύσια ύψους 381,5 δισ. ευρώ, αλλά το χρέος έχει πάει ήδη στα 356,5 δισ. ευρώ.

Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης, να πούμε ότι οι δαπάνες του Δημοσίου για μισθούς και συντάξεις ωχριούν μπροστά στα δισεκατομμύρια που πάνε για τοκοχρεολυτικές δόσεις. Το 2011, για παράδειγμα, το σύνολο της εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους, οι πληρωμές τοκοχρεολυσίων για τον μακροπρόθεσμο και για τον βραχυπρόθεσμο δανεισμό, αναμένεται να φτάσουν τα 65,5 δισ. ευρώ. Ακόμα και αν αφαιρέσουμε τον βραχυπρόθεσμο δανεισμό, τα σχετικά ποσά είναι της τάξης των 47,5 δισ. ευρώ. Την ίδια στιγμή, τη στιγμή που οι τραπεζίτες ενθουλακώνουν τουλάχιστον 47,5 δισ. μέσα σε μια χρονιά, την ίδια χρονιά, το 2011:

Το συνολικό κονδύλι για τη **μισθοδοσία** όλων των εργαζομένων ολόκληρου του δημόσιου τομέα και η **συνταξιοδότηση** όλων των συνταξιούχων του Δημοσίου, το εισόδημα δηλαδή, περίπου 1,2 εκατομμυρίων ανθρώπων, ήταν 19,8 δισ. ευρώ.

Τα κονδύλια που δίνονται προς τα **ασφαλιστικά ταμεία**, για τα οποία πολλά λέγονται και καταγγέλλονται για ...σπατάλες, είναι κι αυτά καθηλωμένα σε απαράδεκτα επίπεδα. Το σύνολο των λεγόμενων επιχορηγήσεων, που είναι μέρος από αυτά που χρωστάνε οι κυβερνώντες στα Ταμεία, είναι μόλις 11 δισεκατομμύρια ευρώ. Και να σημειώσουμε ότι εδώ περιλαμβάνονται και τα κερατιάτικα που πληρώνει ο κρατικός προϋπολογισμός για υποχρεώσεις

που έχουν αναλάβει οι κυβερνήσεις έναντι πολυεθνικών, στο πλαίσιο των ιδιωτικοποιήσεων δημόσιων οργανισμών, όπως για παράδειγμα ο ΟΤΕ.

Όταν οι δυνάμεις του «μαύρου μετώπου» διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους αξιώνοντας όλο και μεγαλύτερη μείωση των κρατικών δαπανών εννοούν ένα και μοναδικό πράγμα: **Μειώστε ακόμα περισσότερο τους μισθούς και τις συντάξεις, σταματήστε τις επιχορηγήσεις των ασφαλιστικών ταμείων, καταργήστε τη χρηματοδότηση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, επειδή μόνο έτσι είναι δυνατόν να συνεχιστεί κανονικά η απρόσκοπτη πληρωμή των δόσεων που πρέπει να πληρώνονται προς τους ντόπιους και ξένους τραπεζίτες και γιατί μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να εξασφαλιστεί η χρηματοδότηση των άλλων τμημάτων της οικονομικής ολιγαρχίας.** Όλα τα άλλα είναι φιοριτούρες.

Όσο η κοινωνία στροβιλίζεται γύρω από τις απονενομημένες προσπάθειες της άρχουσας τάξης να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση, μεταφέροντας τα βάρη και τις συνέπειές της στις πλάτες των εργαζομένων, τα αδιέξοδα για τα λαϊκά στρώματα θα πληθαίνουν. Η διέξοδος για τους εργαζόμενους, που ήδη απειλούνται με μαζική και ανεξέλεγκτη πτώχευση, κινείται σε εντελώς διαφορετική κατεύθυνση. Αν μιλήσουμε γι' αυτή με βάση όλα τα παραπάνω στοιχεία, είναι ολοφάνερο ότι το πρώτο, το πλέον απαραίτητο, το στοιχειώδες βήμα που χρειάζεται, είναι να απαλλαγεί η κοινωνία μας από όλα αυτά τα τρωκτικά, που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο καταβροχθίζουν τον κοινωνικό πλούτο. Οι τεράστιοι πόροι που, ελέω ΕΕ και κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, αποσπούν μερικές χιλιάδες εκπρόσωποι του κεφαλαίου, ανήκουν στο λαό.

Τα δεκάδες και εκατοντάδες δισεκατομμύρια ευρώ που προσπορίζονται, δεν είναι τα χαρτονομίσματα που εκδίδει η ΕΚΤ. Είναι πόροι και εφεδρείες, είναι πλούτος παραγωγικός, είναι η εργασία εκατομμυρίων εργαζομένων, που στα χέρια μιας άλλης, εργατικής, εξουσίας, μπορεί να αποτελέσει τη σερμαγιά για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας που, λυτρωμένη από τα σαπρόφυτα, θα θέσει ως αποκλειστικό της στόχο την ικανοποίηση των αναγκών του λαού.

Από αυτή την άποψη το σύνθημα - πρόταση για άμεση έξοδο από την ΕΕ και μονομερή διαγραφή του χρέους, από μια λαϊκή εξουσία, είναι στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας.

Γιώργος ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ